

Fjerde afsnit (Seksualisme) – Kapitel 5 (Det jordiske menneskes seksuelle forvandling) – lektion 78

Fra enpolet til dobbeltpolet tilstand -polforvandlingens hovedtræk

85.

Som man vil se, er det først og fremmest den seksuelle side af det jordiske menneskes forvandling, vi her skal beskæftige os med, og kun indirekte de sociale og intellektuelle aspekter af denne forvandling.

Udgangspunktet er som sagt dyrets enpoledede situation, og målet er det rigtige menneskes dobbeltpoledede tilstand. Og undervejs fra den første til den anden af disse to tilstande fremtræder væsenet som en mellemting mellem enpolet og dobbeltpolet individ. Af praktiske grunde vil vi dog her fortsætte med at kalde det enpolet, så længe der ikke er opnået fuld balance mellem de to poler, og vi skal på dette grundlag i første omgang søge at tegne et grundrids af den situation, som kendetegner størstedelen af vejen fra enpolet til dobbeltpolet tilstand, idet vi med hensyn til en nøjere kortlægning af denne vej skal henvise til Martinus' egen fremstilling af emnet "seksual-kategorier" (LB V, stk. 1799 -1918).

86.

Først og fremmest må det noteres, at mennesket i lighed med dyret er kendetegnet ved et kønspræg enten maskulint eller feminint -således at vi i det ene tilfælde har den hankønsform, vi under henvisning til menneskepræget kalder "en mand", og i det andet tilfælde den hunkønsform, vi under henvisning til det samme menneskepræg kalder "en kvinde". Det er således ikke udtryk for pedanteri at skelne mellem f.eks. en mand og et handyr, eller mellem en kvinde og et hundyr, men derimod vidnesbyrd om den erkendelse, at selv den mest primitive mand og kvinde er noget andet og mere end slet og ret et handyr eller et hundyr, nemlig begyndende menneske takket være den modsatte pols vågnende aktivitet dybt i den kosmiske struktur.

87.

I overensstemmelse med den herskende kønstilstand er den seksuelle proces henvist til at forme sig som en kønsakt -såvel i fysisk som i psykisk henseende. Og dette gælder for øvrigt, hvad enten det drejer sig om normale heteroseksuelle eller de mere sjældne homoseksuelle forbindelser, idet der i begge tilfælde er tale om en proces, der bygger på kønsorganernes funktion.

88.

Motivet for kønsakten er først og fremmest kønsdriften og det heri virkende mere eller mindre bevidste ønske om seksuel tilfredsstillelse -dvs. orgasme -akkurat som det er tilfældet for dyrets vedkommende. I tilknytning hertil kan der opstå ønsker om social og seksuel tryghed gennem permanent binding til en eller flere faste partnere, hvorved behovet for kønsakten munder ud i en række konsekvenser af social karakter.

Den første og mest indlysende af disse konsekvenser er muligheden for, at der fremkommer afkom -altså børn. Den næste består i, at der etableres en fast binding til en eller flere seksuelle partnere med karakter af en eller anden form for ægteskab. Og tilsammen er disse to faktorer -børn og ægtefælle(r) ensbetydende med dannelsen af det vi kalder en familie. Netop familien, hvad enten det drejer sig om en kernefamilie, storfamilie eller bopladsfamilie, er et typisk fænomen i det samfund, der hviler på den enpoledede seksualtilstand. Et sådant samfund kan med hensyn til sin principielle

opbygning ligefrem sammenlignes med en krystal, hvis atomer sidder i velordnede gittermønstre, fastholdt af stærke bindingskræfter. Det typisk enpolede familie-samfund er med andre ord et relativt stift og statisk samfund.

89.

Lad os herefter se på dette samfunds to generalrepræsentanter: manden og kvinden, som jo begge er genstand for forvandling af deres seksuelle anlægspræg m.m.

Hos manden som hos handyret dominerer det donative princip over det receptive princip (stk.19) lige som det donative princip specielt har relation til tyngdelegemet. Alt i alt betinger dette en række principielle egenskaber, som tilsammen karakteriserer den enpolede mand, nemlig:

A. relativ kraftig og grov fysisk styrke og udholdenhed.

B. aggressionstrang, kamplyst og trang til dyrkning af æresbegreber.

C. tilbøjelighed til og talent for at udnytte intelligensen til fordel for erobring af den ydre verden. Man kan i denne forbindelse tale om en vis "maskulin logik", der er kendetegnet ved stor relevans og saglighed i fysiske spørgsmål, hvorimod der i psykologiske anliggender røber sig en karakteristisk tilbøjelighed til at "slå sømmet ind med hovedet først" -egentlig nærmest på grund af en vis utålmodighed (tyngdeenergien).

D.

fysisk mod, tapperhed og beskyttertrang, væsentligt motiveret af forfængelighed og følelse af ejendomsret over ægtemage og afkom. Sammenfattende kan manden således karakteriseres som den naturlige familieforsørger, hvad angår fysiske livsfornødenheder, og dertil den naturlige beskytter af hjemmet, hvad ydre farer angår. Samtidig kan han defineres som den part, der på det seksuelle område er den direkte initiativtager, nemlig som den, der direkte og umiddelbart begærer den anden part seksuelt.

Hos kvinden dominerer det receptive princip over det donative princip, ligesom det receptive princip, jævnfør situationen hos hundyret, specielt har relation til følelseslegemet, og der fremstår som følge heraf ligeledes en række principielle egenskaber, som tilsammen karakteriserer kvinden til forskel fra manden.

Disse er:

A. relativ spinkel fysik, mindre fysisk styrke og udholdenhed end hos manden.

B. talent for at trøste, forsone og glatte ud kombineret med forfængelighed og trang til prestige gennem manden og eventuelt børnene.

C. talent for og tilbøjelighed til at udnytte intelligensen til fordel for en erobring af den indre verden. I modsætning til manden kan man her tale om en vis "feminin logik", hvis retningslinier fremgår af kvindens sans for raffinerede intriger; den såkaldte kvindeliste, som ifølge mundheldet er uden ende, og over for hvilken manden normalt er ret hjælpeløs. I denne forbindelse kan man minde om den gamle talemåde, som siger, at godt nok er manden kvindens hoved, men hun er halsen, der drejer det -altså feminin logik.

D. moralsk mod og tapperhed motiveret af moderkærlighed til børnene, kombineret med naturlige anlæg for at appellere til mandens beskyttertrang som kompensation for egen fysisk svaghed. Sammenfattende kan kvinden således karakteriseres som den naturlige opdrager og vogter af hjemmets indre anliggender. Og på det seksuelle område kan hun defineres som den indirekte

initiativtager, nemlig som den, der med sine kønsattributter og øvrige "ynder" appellerer til den anden parts kønsdrift for derigennem at opnå social tryghed og beskyttelse for sig selv og de børn, hun naturligt ønsker at få, samt naturligvis personlig seksuel tilfredsstillelse.

90.

Selvfølgelig vil der fra sagkyndige antropologers side kunne rettes både kritik og indvendinger mod denne generaliserende karakteristik af manden og kvinden, ligesom der vil kunne henvises til en lang række afvigelser fra samfund til samfund. Ikke desto mindre bygger nævnte karakteristik på fundamentale kosmiske faktorer, som betinger, at de pågældende beskrivelser udtrykker mandens og kvindens kosmiske prototype-anlæg og dermed de to personlighedsmæssige hovedtemaer, over hvilke "naturen" ved hjælp af skiftende vilkår fra samfund til samfund kan udvikle en lang række variationer. På dette grundlag vil det derfor kunne iagttages, hvorledes de to køn er væsensforskellige på en måde, der er indbyrdes supplerende og kompletterende. Og herved antydes samtidig indirekte formatet af en fremtidig mennesketype, hvori mandens og kvindens typiske egenskaber i forædlet form er forenede, dvs. det rigtige menneske.

91.

Til dette skitse-mæssige portræt af manden og kvinden hører også et kort resumé af det jordiske menneskes seksuelle adfærd, ihvorvel dette emne allerede ret så indgående er blevet behandlet i indledningen til dette afsnit (lektion 71).

Den enpolde seksualisme er ifølge sit grundlag -dvs. metoden for sansning fra neden -først og fremmest en stof-seksualisme, dvs. en krops-seksualisme, hvor organiske attributter understøttet af psykiske særpræg virker som pirringsmidler, og hvis fuldblydelse manifesterer sig som en fysisk forening, der fører til opnåelse af seksuel tilfredsstillelse for mindst en af parterne, det vil sædvanligvis først og fremmest sige den maskuline part. Alt inden for denne seksualisme står og falder normalt med organismernes kraft, skønhed og formåen, hvad der medfører en favorisering af ungdom på bekostning af alderdom. Som det er tilfældet hos dyrene, bejler mændene til kvinderne og kæmper indbyrdes både fysisk og psykisk om disse -i en lang række tilfælde endog på liv og død. Og målet eller belønningen er stadig den seksuelle forening med og tilfredsstillelse hos den udkårne. Og for kvinden gælder det, at hun både bevidst og ubevidst konkurrerer med sine medsøstre om at virke så attraktiv som muligt for derigennem at sikre sig en partner -her i dette tilfælde imidlertid ikke kun en seksuel partner, men ofte først og fremmest en personlig forsørger og beskytter, der kan skaffe både hende og de eventuelle børn social tryghed og position i samfundet. På dette grundlag -der i sin mest elementære form er dyrerigets livspraksis udvikles i takt med den modsatte pols vækst og den heraf følgende intellektuelle opvågning et stadig mere kompliceret samfund, hvis basisrepertoire udvides mere og mere og derigennem fører frem til det forbrugersamfund, vi kender i dag i de vestlige lande. Ja, så kompliceret er det moderne samfund, at det undertiden kan være svært at se, hvad der dybest nede er den drivende kraft bag dets utal af funktioner.

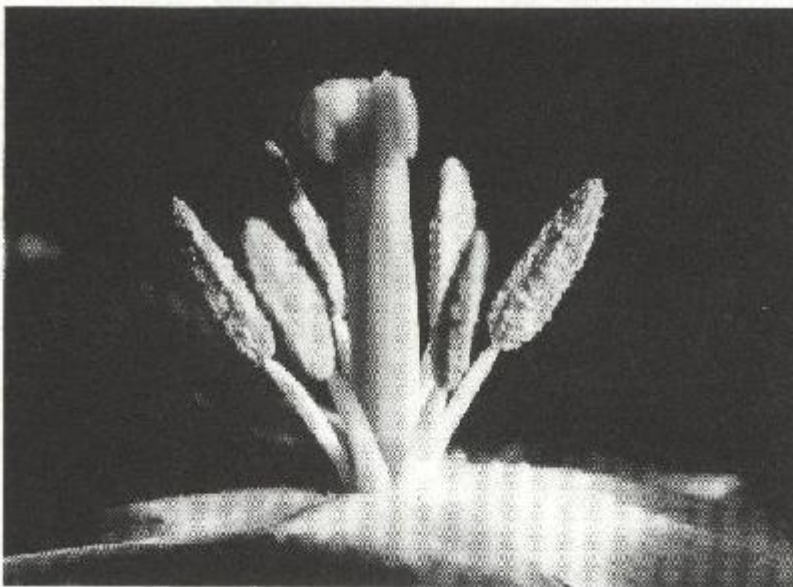
Fra Martinus' side hævdes det imidlertid utvetydigt, at det er seksualdriften eller den højeste ild. Det vil sige længslen mod behag, og her først og fremmest det største og mest intense behag, mennesket har kendskab til, nemlig det seksuelle klimaks. Denne drift, og den alene, er den dybeste motivationsfaktor i hvert eneste menneske og dermed også i menneskesamfundet som helhed. Alt, hvad der sker i dette samfund, ligegyldigt hvor inkonsekvent det eventuelt må forekomme, har sine dybeste rødder i menneskets længsel efter føling med tilværelsens salighedsenergi, der, som vi husker det, er det samme som Guds ånd eller den hellige ånd i en vis konserveret form (guldkopier). Og dette er i virkeligheden en inspirerende tanke i en verden, hvor ateisme, materialisme og irreligiøsitet har kronede dage og fremdeles er på fremmarch: ubevidst søger selv det mest ateistiske, materialistiske og irreligiøse menneske kontakt med Gud, nemlig gennem sine bestræbelser for at

opnå seksuel tilfredsstillelse. Og når vi tager i betragtning, hvor meget denne ubevidste stræben mod Gud formår at udrette, hvad kan det da ikke blive til, når mennesket engang bliver kosmisk bevidst og dermed indviet i, at hele dets liv og tilværelse er én eneste vekselvirkning eller korrespondance med Gud, og at det i virkeligheden er op til den enkelte selv, hvor megen lykke og hvor stort behag denne guddommelige korrespondance skal resultere i.

92.

Som man vil forstå, er det netop en sådan forklaret tilstand, mennesket nærmer sig, efterhånden som dets polforvandling skrider frem. Thi sammen med den modsatte pols vækst frem mod en tilstand, der tåler sammenligning med den primære pol, vågner også dets intellektuelle evner til live og formår på grundlag heraf at bære og befordre en stadig dybere og mere omfattende erkendelse, både af mennesket selv og af verden omkring det.

Dette er en konsekvens, de fleste kan acceptere. Derimod kniber det erfaringsmæssigt mere at godtage en anden og i virkeligheden helt indlysende konsekvens af polforvandlingen, nemlig at den på længere sigt har udligning af kønspræget og dermed kønsforskellen til følge, således at mennesket mere og mere nærmer sig en harmonisk unisex-tilstand (udtales juni-sex). Det vil sige en tilstand, hvor det hverken er udpræget mand eller udpræget kvinde, men en harmonisk kombination af begge dele, akkurat som en rose, tulipan eller jasminblomst er en forening af han-og hunkønspræg.

Dobbeltkønnethed hos tulipan. -I midten ses støvfanget eller det hunlige kønsorgan, omgivet af støvbærerne eller det samlede hanlige kønsorgan. Et af disse kønsorganer vil forsvinde under plantens videre udvikling til rent enpolet væsen (dyr), hvilket i det ydre røber sig som tilsynekomsten af klart kønspræg.

Foto: Per Bruus-Jensen.

Imidlertid er mennesket et væsen, der er under udvikling, og det betyder, at mens blomsten -som hos f.eks. tulipanen -fremviser en forening af hanlige og hunlige kønsorganer (støvbærere og støvfang), hvoraf det ene i takt med den fortsatte udvikling vil forsvinde til fordel for det andet (fuldbyrdet hos dyret), så vil mennesket komme til at fremvise en harmonisk forening af hanlige og hunlige personlighedsegenskaber kombineret med en stadig tydeligere ophævelse af fysiske kønspræg; det vil blandt andet sige en eliminering af kønsorganerne. Mennesket vil altså ikke ved polforvandlingens fuldbyrdelse komme til at fremtræde som en fuldendt hermafrodit (dvs. et menneske med begge

kønsanlæg fuldt udviklet), men, derimod som et væsen, der i fysisk henseende er intetkønnet (helt savner fysisk kønspræg), men til gengæld i mental eller psykologisk henseende dobbeltkønnet, nemlig på den måde, at det i sin mentalitet eller psyke forener det maskuline og det feminine principps allerfornemste egenskaber i forædlet form. Og det er netop herved, at det i tidens fylde kommer til at fremtræde som et væsen, der ikke blot er et højere udviklet dyr, men tilmed tilhører et helt andet tilværelsesplan end dyreriget, nemlig det rigtige menneskerige. Og det vil komme til at vise sig, at dette rige ved sit grundlag og sin kosmisk-kemiske natur (grundenergikombination) er lige så forskelligt fra dyreriget, som dette er forskelligt fra planteriget, og dette igen forskelligt fra mineralriget. Det kan derfor ikke undre, at udviklingen fra dyr til rigtigt menneske med den heri indeholdte polforvandling må inkludere nogle yderst radikale forandringer af det jordiske menneskes natur og fysiske fremtoning.

93.

Som betegnelse for den mennesketype, der gradvis bliver resultatet af den fremadskridende udvikling og polforvandling, vælger vi altså at tale om uni-sextypen; og herved forstås altså et jordisk menneske, i hvilket polforvandlingen er så langt fremskreden, at det begynder at give sig udslag i en ændret mental og seksuel konstitution af et sådant omfang, at det pågældende menneske ikke længere med rette kan karakteriseres som en mand eller en kvinde. Det er blevet til en "unitype" (fælles-type).

Det skal straks indrømmes, at denne type endnu hører til sjældenhederne i det jordiske menneskesamfund her på kloden. Men efter alt at dømmes må den forventes at blive stadig mere almindelig i den kommende tid, nemlig som følge af indflydelsen fra stærke kosmiske skaberimpulser, der for tiden overskygger jordkloden, og som i første række har givet sig udslag i den enorme videnskabelige og teknologiske udvikling, som dette århundrede har været vidne til. Fra Martinus' side hævdes det, at turen nu kommer til de sociale og moralske områder af det menneskelige samfund, og at dette bl.a. vil give sig udslag i tilsynecomsten af en ny mennesketype med udviskede kønspræg. Denne ny mennesketype virkeliggøres dels af jordmenneskesamfundets egne mest fremskredne repræsentanter, og dels af væsener, der så at sige importeres fra andre, højere udviklede kloder, som på forskellig måde er engageret i det koncentrerede udviklingsforløb, vor egen klode for tiden gennemlever; denne "import" foregår naturligvis gennem inkarnation. Vi må således imødesee en konfrontation med den nye mennesketype inden så længe (muligvis allerede i det næste århundrede), og vi må yderligere vænne os til tanken om, at vi selv nærmer os tilstanden som unitype. Det kunne derfor være af interesse at se lidt nærmere på, hvad det er, der kendetegner denne type, samt hvorledes forvandlingen fra kønspræget væsen til unitype forløber.

94.

Der er naturligvis for alle menneskers vedkommende tale om en meget langsom og gradvis forvandling, der i første række er kendetegnet ved en stadig voksende intellektuel formåen og hvorved positioner inden for kunst, videnskab eller teknik må påregnes mere og mere at blive almene.

Mere eller mindre sammenfaldende hermed er der også tale om en stadig voksende kærlighedsevne - med eftertryk på kærlighed, idet nævnte evne er båret af en virkelig dyb og stabil hengivenhed for medvæsenerne i tilværelsen -altså ikke blot en eller flere seksuelle partnere, men alle levende væsener.

Denne kærlighedsevne giver sig naturligt udslag i en tiltagende trang og tilbøjelighed til at kærtegne - ikke blot fysisk, men også mentalt; således også hvor det drejer sig om udfoldelse af seksuel aktivitet. Denne udfoldelse bliver efterhånden mindre og mindre fysisk betonet, og til gengæld mere og mere

emotionelt og intellektuelt betonet. Fra at være en mere eller mindre elementær kønsakt udvikler den sig til i stadigt højere grad at blive en bevidsthedsproces, hvis virkemidler er intellektuelle raffineringer (f.eks. kunstneriske) samt stærke emotionelle sympati- og kærlighedsmanifestationer.

Jamen spiller fysisk berøring da slet ingen rolle, vil man måske spørge? -Jo, i høj grad, men kun som supplerende og understøttende element. Væsenerne opdager nemlig, at klimaks kan opnås gennem ren bevidsthedskoncentration, og dette registreres naturligvis som noget nyt og meget spændende - for ikke at sige ophidsende - og medfører, at den seksuelle proces mere og mere dyrkes som et bevidsthedsengagement. Som allerede nævnt er der dog tale om en langsom og gradvis udvikling på dette område og dermed en udvikling, der spænder over mange mellemstadier, dvs. mellemformer mellem seksualisme dyrket som en elementær kønsakt og seksualisme dyrket som et rent bevidsthedsengagement. Imidlertid vil tendensen være klar, og der vil efterhånden vise sig nogle typiske konsekvenser af den nye form for seksualliv. For det første vil kønsorganerne langsomt degenerere, nemlig som følge af den stadig mere begrænsede rolle de både fysisk, men ikke mindst psykisk, spiller i forbindelse med den enkeltes seksualliv. Til gengæld vil der i nøje takt hermed opstå seksuel følsomhed over hele kroppen, således at seksuelt klimaks kan opnås gennem berøring af et hvilket som helst område af den fysiske organisme - men især gennem kysset, idet den største seksuelle følsomhed efterhånden vil udvikles i læberne (LB V, stk. 1913 -1917). Men det må hele tiden erindres, at den seksuelle proces stadig mere og mere tilstræbes at forme sig som et rent bevidsthedsengagement, nemlig på den måde, at man frem for fysiske berøringer søger at røre hinanden med sine tanker og følelser. Det sker naturligvis til at begynde med på grundlag af almindelig kommunikation - herunder fysisk berøring, men på et tidspunkt vil telepatisk kommunikation (tankeoverføring) begynde at gøre sig gældende. Og efterhånden som denne kommunikationsform udvikles, nærmer det jordiske menneske sig mere og mere tærskelen til det rigtige menneskerige og dermed det rige, hvor den intellektuelle seksualisme umiskendeligt træder i kraft. Og som man vil se, er det netop denne seksualisme, mennesket på det telepatiske kommunikationsstadium i princippet er i færd med at træne.

95.

Det er klart, at den netop skildrede forvandling af mennesket vil føre store samfundsomvæltninger med sig. Således må det forudses, at ægteskabet og kernefamilien i sin nugældende form vil gå i opløsning. Dertil vil den fysiske forplantning stille krav til et stadigt voksende teknisk/videnskabeligt beredskab (insemination, fødselshjælp m.v.) fordi mennesket - især kvinden - mere og mere vil vise sig ude af stand til at befordre de funktioner, formeringen stiller krav til. Set fra én synsvinkel kan dette naturligvis betragtes som et degenerationssymptom, men set fra en anden er det et frigørelsessymptom. Det antyder nemlig, at det jordiske menneske er ved at afkaste dyrehammen til fordel for det rigtige menneskes guddommelige fremtoning.

Endelig skal i denne forbindelse som samfundsomvæltende faktor ikke mindst nævnes, at kærligheden vil blive fri - både i den forstand, at den ikke længere vil være forpligtende bundet til én bestemt partner - en ægtefælle - men også på den måde, at den ikke længere er kønsorienteret, simpelthen fordi kønsbegrebet mere og mere forsvinder ud af billedet og i stedet afløses af menneske-begrebet (LB V, stk. 1935). Netop Mennesket vil være den store og betagende "nyhed" på kærlighedens og seksualismens skueplads, således at forstå, at man ikke længere hverken interesserer sig for eller lader sig anfægte af begreber som han eller hun, mand eller kvinde. Ikke alene vil der nemlig, som tiden går, være stadig mindre dækning for disse begreber, idet kønspræget som sagt udviskes mere og mere, men der vil også være tale om, at det først og fremmest er mennesket, man søger i de personer, der krydser ens vej, og som man i et stadigt voksende antal tilfælde kommer i nær og intim kontakt med. Og som denne kærlighedens frigørelse skrider frem, vil

samtidig en af de "sygdomme", der i dag på næsten epidemisk vis hærger samfundene, forsvinde for aldrig nogen sinde mere at vise sig. Der tænkes her på ensomheden den ufrivillige ensomhed, der af en kendt psykolog og læge blev defineret som en af vort samfunds allerfarligste og mest uhyggelige sygdomme derved, at den mere end nogen anden viser sig i stand til at true selve livslysten og dermed den ellers så ukuelige selvopholdelsesdrift. Men netop denne sygdom vil ingen som helst livsbetingelser have i et samfund, hvor kærligheden er fri, og hvor den former sig som det ene menneskes søgen efter -ikke manden eller kvinden, men mennesket i den anden. En sådan kærlighed er nemlig bl.a. ikke en kærlighed, der er forbeholdt ungdommen, eller som forudsætter fysisk skønhed og lignende. Det er en kærlighed, der først og fremmest henter sin inspiration i sjælelig skønhed og åndelig rigdom og som dertil ytrer sig som en umådelig trang til hellere at ville give end tage, simpelthen fordi dette at opleve et andet menneskes lykke og betagelse hos giveren selv udløser lykke og betagelse og dertil en følelse af samklang med livets både dybeste hensigter og højeste formål. Og det siger sig selv, at et samfund, der er gennemsyret af et sådant tankeklime, ikke just er det bedste trivselsgrundlag for det fænomen, som vi i dag kun alt for godt kender som den ufrivillige ensomhed.

96.

Som man således vil forstå, medfører den fremadskridende polforvandling både omfattende og dybtgående ændringer i det menneskelige samfund. Fra at være et stift og statisk enpolet familiesamfund præget af omfattende restriktioner og mangfoldige tabuer, forvandler det sig langsomt til noget, man kunne kalde et homokratisk samfund; dvs. et samfund, hvis medlemmer alle har kendskab til tilværelsens love og principper, og som både ud fra intellektuelle og emotionelle bevæggrunde føler sig forpligtet af disse og derfor tilstræber at leve på en sådan måde, at samfundet som helhed er i kontakt med livslovene og dermed Guds vilje. Det er dermed et samfund, hvor der ingen som helst restriktioner og tabuer findes ud over de, som fremgår af selve de kosmiske livslove. Blandt andet vil man således ikke her finde noget som helst krav om, at den enkelte kun må elske ét andet menneske, der tilmed skal være af modsat køn, hvorimod det homokratiske samfunds grundtone vil bestå i, at alle elsker alle. Alle er derved til glæde og velsignelse for alle, og alle opfylder dermed det første og største bud i loven: at elske Gud over alle ting og Næsten som sig selv. Dette er det homokratiske samfunds grundtone og altoverskyggende tankeklime, og det er dermed denne tilstand, som er målet for det jordiske menneskes polforvandling.

På et tidspunkt fuldbyrdes denne, hvilket giver sig forskellige karakteristiske udslag. For det første træder intuitionslegemet fra sit latente stadium ind i første vækststadium, hvorved Jeget på ny begynder at kunne operere med intuitionsenergi i forbindelse med sine dagsbevidsthedsfunktioner. Det har med andre ord atter viljemæssig kontrol over denne tilværelsens højeste kosmiske grundenergi og er dermed atter udrustet med kosmisk bevidsthed (i allerførste omgang dog kun kosmisk sansedygtighed).

Fra beskrivelsen af det kosmiske spiralkredsløb husker vi, hvorledes det levende væsen oplever denne intuitionens fødsel i dagsbevidstheden som en kosmisk indvielse, gennem hvilken det atter bliver bevidst i alle livets højeste og dybeste sandheder -og frem for alt bliver dagsbevidst i Guds eksistens og sin egen organiske enhed med Gud. Og fra de nyligt gennemførte analyser af det seksuelle dobbeltkredsløb husker vi, at intuitionens genindtræden i dagsbevidsthedsvirksomheden er ensbetydende med, at også det intellektuelle polorgan bliver seksuelt funktionsdygtigt, således at det pågældende væsen kan begynde at praktisere den intellektuelle seksualisme. Det blev imidlertid i denne forbindelse fremhævet, at nævnte intellektuelle seksualisme til at begynde med først og fremmest spiller en rolle som understøttende faktor ved det rigtige menneskes praktisering af

emotional seksualisme, idet denne først her i det rigtige menneskerige når sin absolutte højde og blomstring (LB V, stk. 1935).

Af hensyn til den nærliggende mulighed, at en og anden læser måske har vænnet sig til det synspunkt, at den emotionelle seksualisme udelukkende er en primitiv og dyrisk seksualisme, forbeholdt væsenerne i den enpolede tilstand, skal vi slutte nærværende beskrivelse af det jordiske menneskes seksuelle forvandling med en mere indgående redegørelse for den emotionelle seksualisme og dens muligheder.

97.

Fra lektion 74, stk. 45 husker vi måske, hvorledes det udtrykkeligt blev præciseret, at det emotionelle polorgan i forbindelse med den seksuelle proces spillede rollen som "antenne", mens det intellektuelle polorgan fungerede som "kondensator", hvorimod det for den intellektuelle seksualismes vedkommende var lige omvendt.

Fra en endnu tidligere redegørelse i lektion 73 husker vi sikkert også, hvordan henholdsvis begreberne antenne og kondensator skulle forstås. Således fungerer det emotionelle polorgan i forbindelse med den seksuelle proces som antenne på den måde, at væsenet gennem fysisk berøring -især af kønsorganerne umiddelbart bliver påført en behagsoplevelse, som det ønsker både at fortsætte og forstærke, og hvilken behagsoplevelse kosmisk set beror på instinktiv kontakt med visse organiske zoner (ikke nærmere forklaret af Martinus) i overbevidsthedsområdet, som fundamentalt muliggør, at det levende væsen kan skelne mellem behag og ubehag.

For disse zoners vedkommende gælder det imidlertid, at de umiddelbart står i forbindelse med individets guldkopimateriale, og for at opnå yderligere kontakt med dette materiale er det nødvendigt, at der sker en vis afstemning af den betingende antenne, dvs. det emotionelle polorgan. Denne afstemning varetages, som det vil huskes, af den intellektuelle pol -nærmere betegnet af instinktlegemet og hukommelseslegemet i forening, og den medfører, for så vidt den lykkes, et kortere eller længere indslag i bevidstheden af de salighedsenergier, der er akkumuleret i guldkopimaterialet (LB V, stk. 1922).

Som sagen er fremstillet her, er der tale om den form for emotional seksualisme, som praktiseres af dyret og det jordiske menneske; kort sagt det enpolede væsen. Der gives imidlertid også en anden form for emotional seksualisme, nemlig den som praktiseres af det dobbeltpolede væsen, og her først og fremmest det rigtige menneske under forløbet af første halvdel af det rigtige menneskerige. Det er nemlig under dette forløb, hvor det rigtige menneske endnu overvejende er et fysisk væsen, at den emotionelle seksualisme løftes op til den højst mulige fuldkommenhed -understøttet af den "nye" intellektuelle seksualisme.

Der er altså grund til at skelne mellem to former for emotional seksualisme: den enpolede og den dobbeltpolede, og eftersom vi allerede tidligere har fået en indføring i den enpolede emotionelle seksualismes baggrund og funktionsmåde, skal vi her nøjes med at fordybe os lidt i den dobbeltpolede form for emotional seksualisme.

98.

I hovedtrækkene følger denne seksualisme de samme linier som den enpolede, blot med den vigtige forskel, at der ikke tilstræbes kontakt med guldkopimaterialet "bagud", men derimod føling med Guds højeste bevidsthedslag. En anden forskel er, at der -jævnfør det foran omtalte -i langt højere grad lægges vægt på sjælelige funktioner af emotional karakter end der trækkes på fysiske berøringer, selvom disse i høj grad også spiller en rolle. Men dette at berøre hinanden sjæleligt i emotional forstand -dvs. udveksle følelser -er altså af altoverskyggende betydning. Det er her, vi finder de

udslagsgivende kærtegn, mens fysiske berøringer kun spiller en akkompagnerende rolle af understøttende natur. Dette kan måske være svært at forstå og lede tanken hen på drivende sentimentalitet, men intet kan være længere borte fra sandheden og dermed virkeligheden. Det rigtige menneske er så sandelig ikke noget sentimentalt væsen, men derimod et væsen, der er en mester, ja kunstner i at operere med følelser, dvs. vise sine egne følelser og appellere til andres følelser; og det drejer sig vel at mærke her om "ædle" og "ophøjede" følelser, dvs. følelser udrenset for alt lavt, urent og vulgært.

Man vil således forstå, at disse følelsesmæssige "berøringer" for det dobbeltpolede, rigtige menneske spiller den samme rolle for den seksuelle proces, som den fysiske berøring -især af kønsorganerne spiller for det enpolede væsen. Det er således de følelsesmæssige berøringer og de herigennem udvekslede emotionelle kærtegn, der spiller rollen som de behagsmomenter, der anslår det emotionelle polorgan og udfordrer det i dets egenskab af "antenne".

Med hensyn til det intellektuelle polorgan spiller dette rollen som kondensator i den forstand, at hele individets intellektuelle udrustning, der nu ikke mindst omfatter intuition, mobiliseres til fordel for en raffineret kontrol af følelselivets mange virkemidler, samt en ikke mindre raffineret udvælgelse af intellektuelle effekter, der kan tjene til at forstærke og forskønne de emotionelle virkemidler på en sådan måde, at parternes emotionelle polorgan bliver genstand for en stadigt tiltagende opladning og "anslåethed". Dette fornemmes som et voksende fysisk og sjæleligt behag, der inspirerer til en endnu mere koncentreret indsats (betinget af den intuitive ide-virksomhed), og således "presses" det emotionelle polorgans ladnings- og vibrationstilstand hos begge parter op mod en nærmere bestemt tærskelværdi. Nået hertil mangler det kun, at de pågældende polorganer kommer i indbyrdes resonans, for at seksuelt klimaks indtræder, og dette igen former sig som et indslag, en overstråling eller snarere gennemstråling af kræfterne fra de højeste lag i Guds altomfattende bevidsthed, hvad der medfører, at det seksuelle klimaks af parterne ikke blot opleves som en indbyrdes emotionel sammensmeltning af ligefrem organisk karakter, men yderligere som en total sammensmeltning med de højeste sfærer af Guds emotionelle og intellektuelle væsen; dvs. Guds højeste bevidsthedslag repræsenteret ved den guddommelige verdens tankeklimaer.

Det er sikkert ikke svært at se, at der her er tale om en oplevelse, der kan tåle sammenligning med den enpolede form for seksuelt klimaks. Alene dette, at det dobbeltpolede klimaks former sig som en umådelig sjælelig opladningsproces, der fylder parterne med ubeskrivelig inspiration, lykke og kærlighed, hvorimod det enpolede klimaks har karakter af en fysisk og psykisk afladningsproces, der trods sin guddommelige karakter i heldigste fald efterlader parterne i en tilstand af tilfreds fysisk og psykisk udmattelse og i værste fald i en tilstand af ligegyldighed, hvis ikke direkte lede og afsky. Alene disse omstændigheder skulle være mere end tilstrækkelige til at markere disse to oplevelsers indbyrdes kvalitet. Det gælder da også i samtlige tilfælde, hvor et jordisk menneske af en eller anden årsag har været genstand for en mere eller mindre kortvarig oplevelse af den dobbeltpolede klimaksfornemmelse, at denne fremhæves som uendeligt meget skønnere end den almenkendte enpolede klimaksfornemmelse (gælder f.eks. Leonardo da Vinci, Michel Angelo og den hellige Frans af Assisi). -Se eventuelt endvidere Livets Bog V, stk. 1914.

Spørgsmål til lektion 78

1. Hvad er kosmisk set forskellen på f.eks. en mand og et handyr, subsidiært en kvinde og et hundyr?
- 2.a) Hvilket af den emotionelle seksualismes to hovedlegemer præger specielt mandens anlægsog fremtoningspræg, og b) hvilket præger specielt kvindens?

3. Hvilken kosmisk faktor spiller rollen som hoveddrivkraft bag komplekset af menneskelige funktioner og manifestationer?
4. Hvorledes påvirker den fremadskridende polforvandling menneskets kønspræg?
5. Hvad er i praksis forskellen på dobbeltkønnethed (androgynitet) som det kendes hos f.eks. planter (bl.a. tulipan) og dobbeltpolethed, som det kendes hos f.eks. det rigtige menneske?
6. Hvad forstås der ved det jordiske menneske i en fremtræden som uni-type?
7. Hvormed begrundes Martinus sin forventning om den nye uni-types snarlige opdukken i den jordmenneskelige livssfære?
8. Hvilke to primære symptomer vidner hos det enkelte menneske om, at det stærkt nærmer sig uni-typens standard?
9. Hvorledes påvirker udviklingen af uni-tilstanden a) kønspræget; b) den seksuelle adfærd?
10. Hvorledes etableres det seksuelle klimaks i de senere faser af uni-tilstanden?
11. Hvad forstår Martinus ved, at kærligheden på et tidspunkt bliver fri?
12. Hvad er den første og vigtigste konsekvens af polforvandlingens fuldblyrdelse?
13. Hvad er den anden og sekundære følge af polforvandlingens fuldblyrdelse?
14. I hvor mange grundformer findes den emotionelle seksualisme (nævn dem venligst)?
15. Beskriv i korte træk hvorledes de i spørgsmål 14 efterlyste grundformer i praksis adskiller sig fra hinanden.
16. Forklar i korte træk, hvad der med hensyn til seksuelt klimaks i særlig grad markerer forskellen på de efterlyste hovedformer for emotionel seksualisme.

Løsningen til lektion 77's opgavetillæg

1. I dyreriget (stk. 4.81)
2. Midt i planteriget (4.82)
3. Tyngdelegemets overkobling på den anden pol i den guddommelige verden (4-82)
4. I dyreriget (hvor det ny organismeprincip endegyldigt er blevet erobret) (4.82)
5. At den pågældende pol under hele passagen af salighedsriget, planteriget og dyreriget som følge af intuitionslegemets polarisering er afskåret fra at fungere i seksualismens tjeneste med henblik på befordring af orgasme (4-82)
6. a) Nej; b) kønspræget skifter fra spiralafsnit til spiralafsnit, og det skifter regelmæssigt fra afsnit til afsnit. -altså f.eks. hankøn i det ene, hunkøn i det næste, hankøn igen i det næstfølgende og således fremdeles (4-82)
7. Fjorten enkeltkredsløb, nemlig to gennemspilninger af de syv kosmiske organismeprincipper, således at begge kønspræg kommer til udfoldelse i hvert organismeprincip (4-82)
8. Den seksuelle spiralcyklus (4-82)

9. At det i forbindelse med sin forvandling fra repræsentant for dyreriget til borger i det rigtige menneskerige på smertelig måde er henvist til at passere et "ingenmandsland", hvor det ikke i renkultur tilhører hverken det ene eller det andet af disse to riger (4-83)
10. At fuldbyrde de to sansestrukturers ompolarisering og i forbindelse hermed frembringe det rene dyr og dermed den totale kosmiske uvidenhed eller bevidstløshed (4-83)
11. At omskabe det enpolede dyr til det dobbeltpolede rigtige menneske (4-83)
12. At dets intellektuelle pol er latent (4-84)
13. 1) Kønspræg 2) Savnet af dagsbevidst jeg-erkendelse 3) Savnet af evne til dagsbevidst og velovervejnet at praktisere intellektuel virksomhed (savnet af et begrebsapparat/sprog) (4-84)
14. Det levende væsens kosmiske stråleglans (4.84)

PBJ